

PIENVILJELYKSEN HÄVIÄMINEN

Kirj. John Keracher

OKSIKIN kaikkien maiden takaperoisin kansanosia muodostuu maaseutujen asukkaista. Kaupunkien asukkailla, johtuen niiden teollisuuteen ja kauppaan perustuvasta ympäristöstä, usein on avarampi käsitys elämästä, kuin maaseutujen asukkailla.

Tämä, kaupunkien ja maaseutujen asukkaiden välinen vastakohta, ei ole Amerikassa niin huomattava kuin joissain Euroopan maissa. Amerikalaiset maanviljelijät eivät ole talonpoikia taloudellisesti eikä myöskään henkisesti. Kun me puhumme farmareista — maanviljelijöistä — niin meillä ei ole mielessä maanviljelystyöläiset, jotka eivät ole mitään muuta kuin palkkatyöläisiä, samanlaisia kuin tehdastyöläiset kaupungeissa. Luokkaan, jota tarkoitamme, kuuluvat ne, jotka kontrolloeraavat maanviljelystuotannossa tarvittavat koneet ja muut välineet. Farmarit ovat samanlaisia kuin kaikki toisetkin liikemiehet, haluavat tehdä rahaa, voittoa, jos siihen suinkin on mahdollisuuksia.

Maanviljelyksen alalla on useita eri haaroja, samoin kuin toisilla teollisuusaloilla. Jotkut maatalouden alalla toimivat kasvattavat hedelmiä, toiset tupakkaa, pumputia, vehnää ja n. e. p. Sitten on olemassa maanomistajia, jotka kasvattavat karjaa, kaikenlaista, kanoista nautakarjaan saakka. Maanomistajain luokka, katsomatta siihen minkälaista tuotantoa siihen kuuluvista yksilöistä kukin mahdollisesti harjoittaa, voidaan jakaa kahteen osaan, suurmaanomistajiin ja lukumäärältään suureen pienviljelijöiden joukkoon. Näitä viimeksi mainittuja joskus nimitetään "maamiehiksi".

Tätä nimitystä erikoisemmin käytetään silloin, kun halutaan puhua työtätekevis-

tä maanviljelijöistä. Sillä ymmärretään henkilöä tai henkilöitä, jotka käytännöllisesti tekevät työtä maalla, ovat maan kanssa varsinaisesti kosketuksissa. Nämä ovat pikkukapitalisteja, joiden täytyy tehdä omat työnsä, tai joskus tilapäisesti voivat käyttää palkkatyövoimaa apunaan. He eivät ole sellaisessa asemassa, että voisivat säännöllisesti, jatkuvasti riistää useampia palkkatyöläisiä. Se, että he eivät kuulu suurriistäjien joukkoon, ei ole heidän vikansa, he tekevät parhaansa päästäksensä suurriistäjien joukkoon.

Menneen feodaliajan maatyöläisiä, maata muokkaavia orjia — sen ajan "maamiehiä", jos näin sanoisimme — riistettiin siten, että heidän täytyi tehdä muutamia päiviä ilmaista työtä suurtilain omistajille. Mutta silloin, kun aristokraatit näkivät hyödyllisemmäksi vuokrata maansa orjille, nämä viimeksi mainitut muuttuivat talonpojiksi eli farmareiksi. Sana "farmari" tarkoittaa vuokraajaa eli vouralle ottaa. Entisiä maaorjia, sittemmin talonpoikia, riistettiin toisella tavalla, kuin nykyajan kapitalismi riistää. Riistäntä tapahtui vuokran kautta. Maan käyttämisoikeudesta täytyi maksaa niin suuri korvaus eli vuokra, että talonpojille jäi vain sen verran, jotta juuri pysyivät hengissä. Talonpoikaisaikakauden taloutta usein ymmärretään väärin. Jotkut taantumukselliset haluaisivat asettaa amerikalaisen "maamiehen" samanlaiseen yhteiskunnalliseen asemaan.

Kapitalismin vallitessa, eli nykyaikana, riistäminen ei tapahdu vuokrien kiskomisen kautta, vaan siten, että palkkatyöläisten työstä riistetään yliarvoa. Voitot, korot ja vuokrat ovat vain erotettuja osia niistä rikkauksista, jotka saadaan palkkatyötä

riistämällä. Tästä, riistännän erilaisten muotojen, väärinkäsityksestä johtuen usein sellaisetkin, joiden tulisi tietää paremmin, huutavat kuinka amerikalaisia farmareita riistävät "maalordit", rautatiet, pankit, konetrustit, viljatrustit j. n. e.

Mutta, sanovat jotkut, farmarit, nimitäin pienviljelijät, eivät saa palkkatyöstä riistettyä yliarvoa, sillä he eivät käytä palkkatyöläisiä, ainakaan säännöllisesti. Ja suurmaanomistajat koska kerran kiskovat vuokria käytettävästä maasta ja nämä vuokrat tulevat pienviljelijöiden työstä, niin silloinhan "maalordit" riistävät näitä "maamiehiä".

Vaikka emme otakkaan huomioon, tässä tapauksessa, farmareiden tapaisten historiallisten "jätteiden" yhteiskunnallista välttämättömyyttä, niin kuitenkin voimme päästä selville kyseessä olevasta asiasta. Valaistaksemme asiaa otamme esimerkiksi pienen leipuriliikkeen, jonka hoitaja käsin valmistaa muutamia leipiä, kakkuja ja piirakoita. Hänen isäntänsä, liikehuoneen omistaja, perii säännöllisesti vuokran, näennäisesti tämän pikkuporvarillisen leipurin työstä, mutta oleellisesti sijoitetusta pääomasta tuloina. Jos leipurilla ei ole kiinteää pääomaa niin paljon, että omistaisi edes liikerakennuksen, niin hänen täytyy talonomistajalle maksaa korvaus liikerakennuksen käyttöoikeudesta, samalla tavalla kuin hänen täytyisi maksaa pankkiirille korkoa, jos lainaisi pääomaa ja rakentaisi liikerakennuksen.

Sama on suhde farmareihin nähden. On totta, että maalla sellaisenaan ei ole arvoa, tarkoitamme sen luonnollisessa tilassa ollen, mutta tavallisesti farmari työskentelee viljelyskelpoiseksi laitetulla maalla ja tässä tapauksessa taasen maa esiintyy pääomana, josta "maamiehen" (oletamme hänet vuokralaiseksi) täytyy maksaa korvausta maanomistajalle, koska hän (vuokralainen) ei ole kyllin rikas omistaaksensa sen, joka tulisi olla hänen kiinteää omaisuuttaan, nimittäin maan, jonka avulla hän tuottaa.

Kun farmarin, jolla ei ole kylliksi pääomaa, täytyy ostaa koneita, niin hän mahdollisesti voi mennä pankkiirilta lainaamaan pääomaa, josta luonnollisesti täytyy maksaa korkoa. Aivan samalla tavalla tekee rakentaja, jolla ei ole riittävästi pääomaa. Hän menee pankkiirin luokse saadaksensa niin paljon pääomaa, että voi valmistaa urakkansa. Lainaamastaan rahasta hän luonnollisesti joutuu maksamaan korkoa, ollenkaan välittämättä siitä tekee-

kö hän itse kaikki rakentamisessa tarvittavat työt, tai käyttääkö palkkatyöläisiä apuna ja riistettävänäsä.

Vaikka ei farmari joutuisikaan lainaamaan pankkiirilta rahaa koneiden ostamisessa, vaan saisi tarvitsemansa koneet "luottoaan" käyttäen vähittäismaksulla tehtailijalta tai kauppiaalta, niin hän kuitenkin joutuu suorittamaan "uhkayrityksen". Hän joutuu maksamaan ostamistaan koneista vähittäismaksulla enempi, kuin olisi tarvinnut maksaa, jos olisi voinut ostaa käteisellä rahalla. Näin siis hän lopultakin menettää yhtä paljon kuin olisi menettänyt, jos olisi lainannut rahan pankista. Pääoma aina ottaa osansa, jos ei yhdellä niin toisella tavalla. Suurin vaikeus pienviljelijällä on se, että hän yrittää olla kapitalisti ilman riittävää pääomaa.

Palkkatyö on nykyisen teollisuuden perusta, niin hyvin maanviljelyksessä kuin tehdasteollisuudessaakin. Tehdasteollisuus, teollisuuskeskuksissa ja kaupungeissa, on kehittynyt korkealle. Teollisuuskeskustain asukkaista suurimmat joukot — palkkatyöläiset — ovat täydellisesti erotetut tuotannonvälineiden omistuksesta. Kapitalistiluokan jäsenet omistavat myllyt, kaivokset ja tehtaat. Nämä suurimmalta osalta ovat upporikkaita suurkapitalisteja, mutta vielä sentään on olemassa rippeitä pikkuporvarien luokasta. Pikkuporvarit eivät vielä ole hävinneet kokonaan olemattomiin, mutta heidän häviönsä on nähtävissä.

Pikkuporvarit, joita vielä toimii useilla eri aloilla ja jotka käyttävät muutamia palkkatyöläisiä apunaan, kuten pienien kirjapainojen omistajat, maalariverstaiden omistajat eli hoitajat, ravintoloiden pitäjät ja muut "riippumattomat" pikkuliikemiehet, joutuvat yhä ankarammin taistelemaan olemassaolonsa puolesta. Mutta, koska heillä ei ole riittävästi pääomaa, niin he vähitellen häviävät ja kukistuvat säälimättömässä kilvoittelussa.

Pienet tehtailijat ovat jo joksikin tuysti hävinneet suurtehtaiden tieltä. Yksityiset kauppiaat joutuvat kulkemaan samaa polkua — häviämään. He eivät voi jatkuvasti kilvoitella suurten korporatsioneiden omistamien osastokauppojen, postin kautta lähettävään suurten liikkeiden ja viimeisemmäksi kehittyneiden voimakkaiden ketjukauppojen kanssa.

Sama, mikä tapahtuu kaupungissa, kehittyy maalla. Maanviljelys on muuttunut teollisuudeksi, jossa konetuotanto ja tieteiliset menettelytavat ovat määräävinä

tekijöinä. Tältä perusteelta täytyy asioita katsella, jos mielittää "farmareiden vastuksia" oikein ymmärtää.

Tavaroiden arvo määrätään sen yhteiskunnallisesti välttämättömän työn paljouden mukaan, joka on käytetty niiden tuottamisessa. Tämä määritelmä koskee maataloustuotteita yhtä hyvin kuin tehdasteollisuustuotteitakin. Pienviljelijän maan tuotteiden arvon määrää nykyisessä maanviljelyksessä yhteiskunnallisesti välttämätön työ, eikä suinkaan se, kuinka paljon hän mahdollisesti on kuluttanut aikaansa huonoilla välineillä työskennellessään. Pienviljelijä esiintyy kilvoittelijana suurtuotantoa harjoittavan maanviljelijän kanssa, samoin kuin pientehtailija esiintyi kilvoittelijana nykyaikaisen suurtehtailijan kanssa. Maanviljelyksen alalla tapahtuva kehitys voi olla vähän jälessä tehdasteollisuuden kehityksestä, mutta se kulkee eteenpäin säännöllisesti ja samaan suuntaan.

Suurmaanomistaja, jolla on paljon maata viljeltävänä, käyttäen koneita, toisin sanoen, yhteiskunnallisesti välttämättömiä menettelytapoja, kulkee edellä. Näiden, nykyaikaisten, menettelytapojen vaikutus vähentää maanviljelystuotteiden arvoa, sillä ne sisältävät vähemmän työtä. Ne tuotetaan halvemmalla. Suurviljelyksen tuotteet sisältävät vähemmän työtä kuin pienviljelyksen, jossa käytetään vanhentuneita koneita ja menettelytapoja, jotka enään eivät ole yhteiskunnalle välttämättömiä.

Jos jollekin maanviljelystuotteiden lajille, esimerkiksi vehnälle, vähentyy kysyntä, niin siitä joutuu kärsimään suurviljelijä yhtä hyvin kuin pienviljelijäkin, mutta suurviljelijällä kuitenkin on paremmat mahdollisuudet säilyä. Hän voi tulla hyvin toimeen, vieläpä tehdä voittoakin, vaikka pienviljelijä on jo joutunut vararikoon ja siirtynyt pois tilaltaan teollisuuden palvelukseen.

Olettakaamme, että vehnän hinta on kahdeksankymmentä senttiä busheli ja että pienviljelijä työskennellen huonoilla välineillä ja vanhoja menettelytapoja käyttäen joutuu kuluttamaan seitsemänkymmentä senttiä bushelin tuottamisessa. Näin ollen, vaikka hän saisi kaikki vehnänsä kaupaksi, niin kuitenkin jää perin vähän yli tuotantokustannuksien, sillä hänen kokonaistuotantonsa on pieni. Suurviljelijä luonnollisesti saa vehnästään saman hinnan ja hän on joutunut kuluttamaan tuottamisessa mahdollisesti kuusikymmentä senttiä bushelia kohden, ehkä vähemmänkin. Hänen tuotantonsa kokonaismäärä kun on suuri, niin hän tulee saamaan ei ainoastaan voittoa jokaista bushelia kohden, vaan myös suuret kokonaistulot. Tämä esimerkki sopii kaikkiin maata-

loustuotannon eri aloihin nähden osottamaan suurviljelyksen ja pienviljelyksen välistä vastakohtaa.

Pienviljelijä joutuu häviämään yksinkertaisesti siksi, että hän on pienviljelijä, menettänyt merkityksensä maanviljelykseen nähden. Hän ei enään ole yhteiskunnalle välttämätön ja häviää suurviljelystä harjoittavain kilpailijain vuoksi eikä suinkaan "maalordin", pankkiirin ja konetrustin takia.

Miksi pienviljelijät yhdistyvät, liittyvät esimerkiksi vuokraviljelijäin järjestöön, samoin kuin työläiset unioniin? Eikö se tapahdu juuri siksi, että he haluavat saada tuotestaan korkeammat hinnat?

Yhteistoiminnallisella kaupankäynnillä ja muilla taloudellisilla keinoilla pienviljelijät joskus onnistuvat hiukan vastustamaan välttämätöntä tuhoutumistaan, mutta lopulta se kuitenkin saavuttaa ja pienviljelijät huomaavat taistelevansa häviön puolella. Heidän yrityksensä alentaa rahtimaksuja, säilytyshintoja j. n. e. näyttävät, että niillä liikkeillä, joiden kanssa he ovat vastakkain ja kilvoittelevat, on kaikki lait puolellaan.

Sitten he näkevät hallituksen vihollisenaan paremmin kuin heitä ympäröivän taloudellisen tilanteen. He ryhtyvät politiikkaan saadakseen lakeja, jotka suojeleisivat heidän etujansa. Vanhoihin poliittisiin puolueisiin viime aikoina muodostuneet blokit, joita farmarit kannattavat, ja farmareiden työläisten puolueiden perustamiset ovat todistuksia pienviljelijäin politiikkaan turvautumisesta.

Vaikkapa pienviljelijät onnistuisivat politiikassaan ja saisivat pieniä pintapuolista apua antavia parannuksia, niin ne eivät poista heidän vaikeuksiensa todellisia syitä. Kilpailu, jossa aina voittavat parhaita menettelytapoja käyttävät suurviljelijät, kuitenkin jää ja siinä on pienviljelijäin voittamaton vihollinen.

Pienviljelyksen häviäminen on välttämätön. Viime vuoden aikana neljäsataatuhatta farmaria joutui jättämään tilansa. Sellainen kehitys auttaa yhteiskunnallista vallankumousta. Ne, jotka auttamalla pieniä kiinteää omaisuutta omistavan luokan osia jaloilleen yrittävät jarruttaa yhteiskunnallisen vallankumouksen saapumista, ovat pahimpia taantumuksellisia ja proletariaatin todellisia vihollisia. Pienviljelijäin täytyy hävitä toisten keskiluokkalaisainesten mukana. Heidän täytyy ja he joutuvat tulemaan palkkatyöläisten luokkaan ja mitä pikemmin se tapahtuu, sitä parempi.

Viimeiset yritykset maanviljelijäin politiikassa eivät ole mitään muuta kuin pikkuriistäjäin yrityksiä pysytellä kiinni vallitse-

van yhteiskunnan taloudellisissa perusteissa, jotka luisuvat pois heidän jalkainsa alta. Teollisuustyöläisten ja pienviljelijäin välillä oleva pääasiallinen eroavaisuus on se, että ensin mainitut ovat nousutilassa ja jälkimmäiset häviämässä. Heillä näyttää olevan yhteistä vain elmän yksinkertaisuus, kurjuus ja sitä politikoitsijat käyttävät hyväksensä.

Pienviljelijät kärsivät köyhyyttä, vaan ei riistämisen takia, kuten jotkut yrittävät sellittää, mutta siksi, että he eivät ole kykeneviä riistämään onnistuneesti. Siinä heidän köyhyytensä syy. Pienviljelijät joutuvat menettämään kaiken sen vähänkin, mitä heillä on jällellä vanhentuneista tuotantovälineistään. Toisella puolella palkkatyöläiset kiintyvät yhä lujemmin yhteiskunnalliseen tuotantoon ja jakoon, tulevat ainoiksi tekijöiksi, halvimmasta sekatyöläisten tehtävistä korkeimpiin ja johtaviin tehtäviin saakka, nykyaikaisessa suurteollisuudessa.

Maanviljelijäin ja palkkatyöläisten edut ovat suoranaisesti vastakkaiset. Työläiset, joista osa työskentelee maanviljelyksen alalla, haluavat lyhempää työpäivää ja parempia palkkoja. Maanviljelijät tahtovat aivan vastakkaisista. He, erikoisesti pienviljelijät, työskentelevät ja pitävät apulaisiansa, palkkatyöläisiä, työssä mahdollisimman pitkiä

päiviä ja yrittävät katkoa palkat alhaisimpaan määrään saakka. Jos ruokatavaroiden hinnat laskevat, niin siitä palkkatyöläiset hyötyvät, mutta maanviljelijät haluavat pitää ruokatavaroiden hinnat korkealla ja vieläpä osalta toivovat, että tehdastyöläisten palkkoja laskettaisiin, sillä he uskovat, että siitä seurauksena ollen voitaisiin myydä halvemmalla vaatteita ja muita tuotteita sekkä tavaroita, joita maanviljelijätkin tarvitsevat.

Nykyajan palkkatyöläiset ovat välttämättömiä, heille kuuluu tulevaisuus ja tuleva yhteiskunta. Vettä ja öljyä voidaan panna samaan tynnyriin, mutta ne eivät sekaannu. Palkkatyöläiset ja maanviljelijät voivat mennä samaan poliittiseen karsinaan, mutta heidän taloudelliset edut pysyvät ristiriitaisina.

Pienviljelijät, jotka ymmärtävät oikein kapitalistisen yhteiskunnan kehityksen, lyötäytyvät toimimaan palkkatyöläisten mukana, mutta ei siinä mielessä, että pikkuparanuksilla lujitetaan ja yritetään säilyttää nykyinen yhteiskuntamuoto, vaan siinä periaatteessa, että yksityisomistusoikeus yhteiskunnalliselle tuotannolle ja jaolle välttämättömiin välineisiin hävitetään ja tuotanto yhteiskunnallistutetaan maalla ja kaupungeissa.

LANGATON VALOPUHELIN

Kirj. A. Boureis.

SÄHKÖSANOMAIN salaisuuden säilyttämiseksi käytettiin sodan aikana osaksi valopillista sähkötystä näkymättömin valoin, t. s. käytettiin infrapunaisia tai ultravioletteja säteitä ja osaksi langatonta puhelua valoaaltojen avulla.

Paljoa ennen Marconin aikoja (1895) ja vieläpä ennen sähköaaltojen keksimistä oli keksitty eräänlainen langaton lennätin. Käytettiin jotakin valonlähdeä valomerkkien lähettämiseksi pitkien matkojen päähän. Näinpä voitiin esim. laivoista lähettää morsemerkkejä. Tätä menetelmää paransivat sittemmin Charbonneau ja Wood käyttämällä näkymättömiä säteitä valonlähteinä.

Myöskin on langaton puhelin keksitty ja valmistettu paljoa ennen radiolennätintä. Graham Bellin onnistui 1880 siirtää puhuttu sana valon avulla kahdensadan metrin päähän. Mutta hänen ei onnistunut silloin sovelluttaa keksintöään käytäntöön. Vasta Lontoon Imperial Collegen professorin A. O. Rankine'n onnistui v. 1917 täydellisesti ratkaista langattoman valopuhelun ongelma, jon-

ka ratkaisemisen Englannin amiraliteetti oli antanut hänelle tehtäväksi. Ennenkuin käymme sellittämään hänen kojeitaan, tahdomme aivan lyhyesti esittää langattoman puhelimen edut langalliseen verrattuna.

Langattoman puhelimen häiriöt ovat hyvin mieltä, s. t. s. korkeat äänet kuuluvat yhtä hyvin kuin matalat, siksi ei äänen sävy muutu edes pitkälläkään matkoilla; se voi heiketä, mutta pysyy kuitenkin puhtaana, sointuaan muuttamatta. Äänen sävy voidaan siis tarkasti saada kuuluviin, vieläpä vahvistaakin. On onnistuttu aikaansaamaan langaton puhelin yhteys Pariisiin ja Washingtonin välillä puheen kuulussa hyvin, vaikka välimatka onkin noin 5000 kilometriä. Professori Rankine'n järjestelmää käyttämällä voidaan puhelusalaisuus täydellisesti säilyttää, mikä ei edes tavallista puhelinta käyttäen ole mahdollista, sillä tällöin puhelinvirkaillijat voivat kuunnella puheluita. Tämä epävarmuus on suureksi haitaksi esim. sodassa.

Rankine'n langatonta puhelinta voidaan täydell-